MARTEN TOONDER

TOM POES

HET GEHEIM VAN DRAKENBURCHT

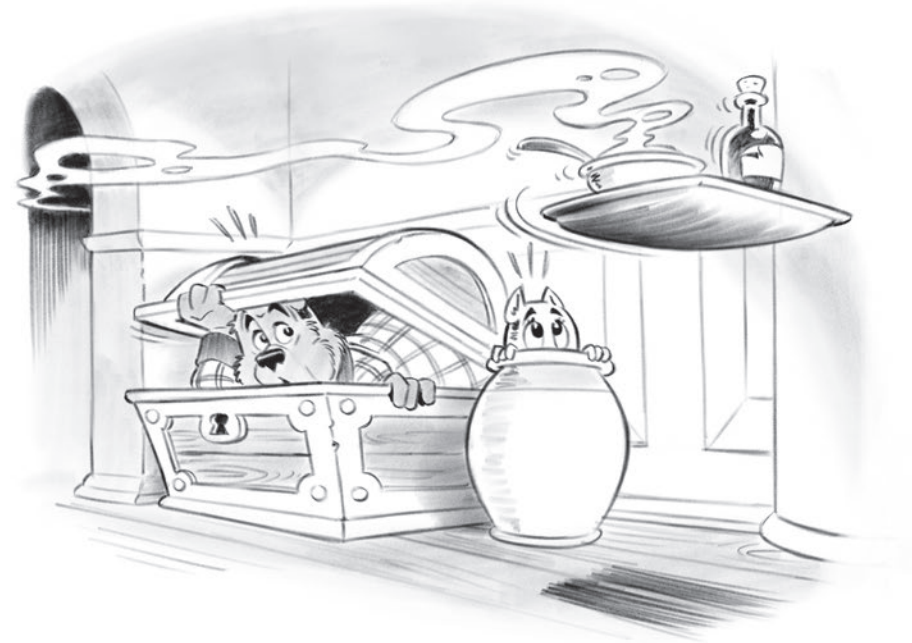

RUBINSTEIN

Een avond op Bommelstein

De wind loeide om de torens van kasteel Bommelstein en rammelde aan de luiken. Regen kletterde tegen de ramen, maar binnen brandde een vuurtje in de open haard. Heer Ollie B. Bommel zat knus met zijn vrouw Doddeltje in zijn lievelingsstoel. Tom Poes zat naast hen op een poef.

Er was nog meer bezoek: aan de andere kant van de salon zaten commissaris Bulle Bas en burgemeester Dickerdack.

Allemaal luisterden ze aandachtig naar de markies – de buurman van heer Bommel – die een gedicht voordroeg.

Burgemeester Dickerdack

Commissaris Bulle Bas

Markies de Canteclaer

Met hoge stem las hij de laatste regels:

"De wind is in de bomen, de regen in 't struweel. Nu zal hij zeker komen, de Zwarte Zwadderneel!"

Hij maakte een kleine buiging, en er werd geklapt.

'Bravo!' riep burgemeester Dickerdack. 'Een prachtig gedicht, en zo mooi voorgedragen! Ik zat er helemaal in!'

'Ik ook!' zei Bulle Bas. 'En zo mysterieus, die Zwarte Zwadderneel die eraan komt!'

'Tja,' zei de markies, 'gedichten voordragen is een kunst! Niet iedereen kan dat.'

'Nou,' zei Doddeltje, 'mijn Ollie is ook heel knap

hoor! Hij is zelf ook een dichter, nietwaar Ollie?'

'Is dat zo, Bommel?' zei de markies. 'Wie zou dát hebben gedacht!'

'Tja, eh, hm…' stotterde heer Bommel, 'ik vóel me wel een dichter, maar eehh… ik ben er nog niet aan toe gekomen om iets te schrijven.'

Hij zag Doddeltjes teleurgestelde blik en zei haastig:

'Het spijt me, Doddeltje. Maar… ik kan wel iets vertellen! Een verhaal dat misschien wel spannender is dan de gedichten van de markies!'

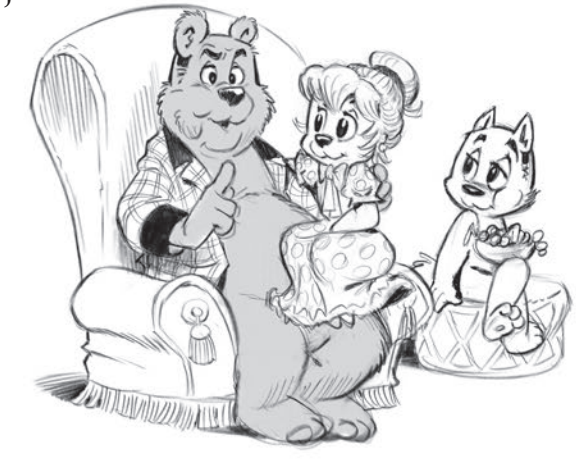

'Is dat zo?' snoof de markies. 'Verbaas ons, Bommel, vertel ons het spannende verhaal!'

Heer Bommel stond op en zei plechtig:

'Ik heb wel eens, voor de grap, gezegd dat het al eeuwenlang in mijn familie is. Het heet immers Bommelstein! Maar de waarheid… is dat dit kasteel eerst een andere naam had: De Drakenburcht. En zo heette het niet voor niets! Toch, Tom Poes?' Hij gaf zijn vriend een veelbetekenende blik. 'Weet je

nog wat voor avonturen we hier hebben beleefd? Hoe we te maken hadden met een gevaarlijke boze tovenaar, een ontvoerde markies en een vreselijke draak?'

'Kom kom, Bommel, nu overdrijf je toch zeker?' zei commissaris Bulle Bas.

Burgemeester Dickerdack viel hem bij:

'Een tovenaar, een markies én een draak? Je hebt wel fantasie, Bommel. Maar je denkt toch niet dat we dat geloven?'

'Tom Poes, zeg jij eens wat!' zei heer Bommel verontwaardigd. 'Het is allemaal wél echt gebeurd, of niet soms?'

'Nou en of,' zei Tom Poes, 'en ik kan het weten, want het scheelde niet veel of de draak had mij te

pakken gehad!'

'Ho ho, Tom Poes, we willen niet te veel verklappen,' zei heer Bommel. Hij keek zijn bezoekers aan en zei:

'Mijn jonge vriend geloven jullie toch wel? Hij spreekt altijd de waarheid! Als jullie dan nu naar me willen luisteren, zal ik jullie het verhaal vertellen van De Drakenburcht! Tom Poes heeft me verteld hoe het allemaal begon, zodat ik bij het begin kan beginnen, als jullie begrijpen wat ik bedoel.'

DEEL 1

DE DRAKENBURCHT

Hoofdstuk 1

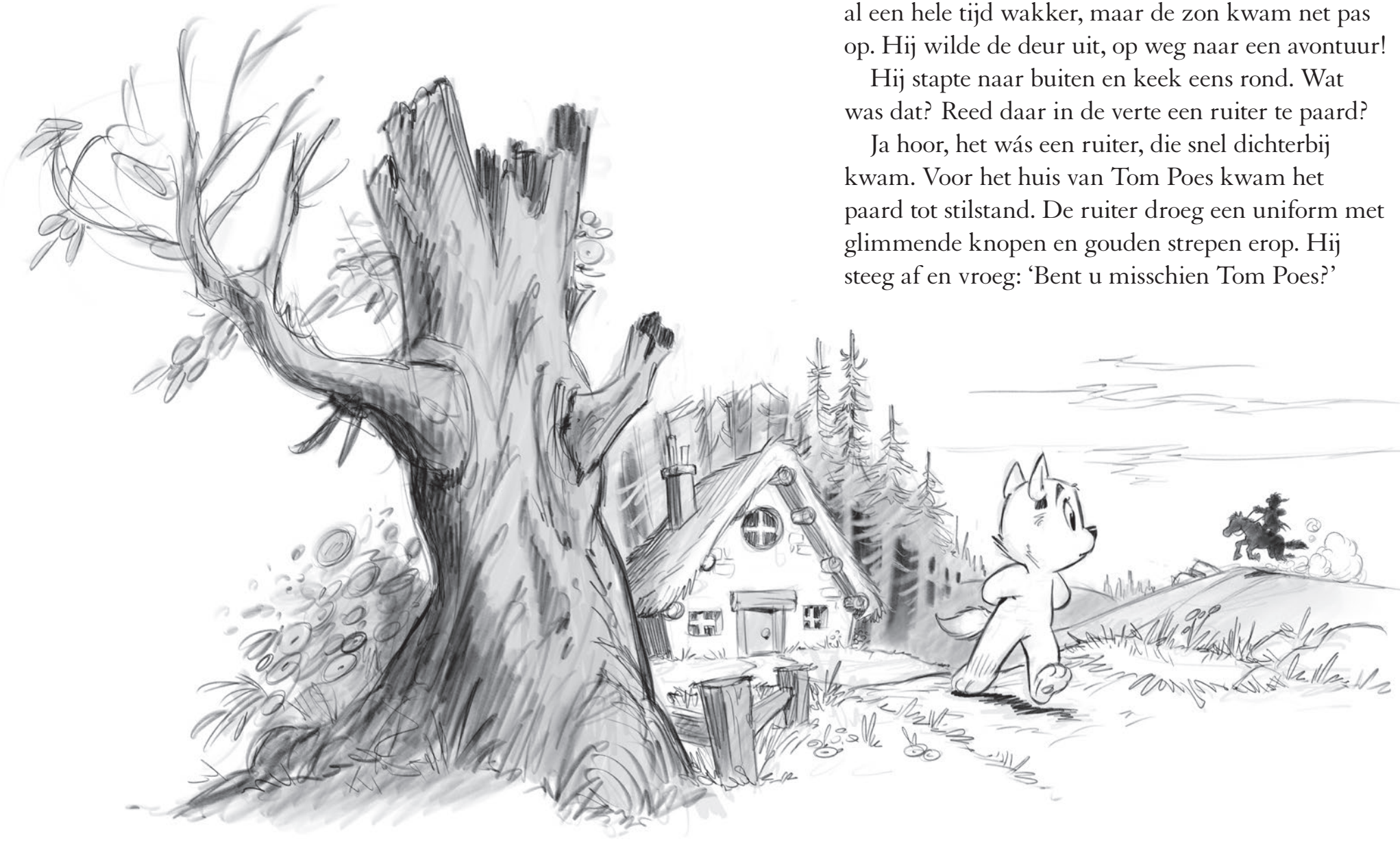

Op een dag in de herfst liep Tom Poes heen en weer in zijn woonkamer, onrustig en ongeduldig. Hij was al een hele tijd wakker, maar de zon kwam net pas op. Hij wilde de deur uit, op weg naar een avontuur!

Hij stapte naar buiten en keek eens rond. Wat was dat? Reed daar in de verte een ruiter te paard?

Ja hoor, het wás een ruiter, die snel dichterbij kwam. Voor het huis van Tom Poes kwam het paard tot stilstand. De ruiter droeg een uniform met glimmende knopen en gouden strepen erop. Hij steeg af en vroeg: 'Bent u misschien Tom Poes?'

'Jazeker,' antwoordde Tom Poes.

'Dat is mooi!' zei de vreemdeling. 'Ik moet u spreken over een noodgeval!'

Hij bond zijn paard vast en volgde Tom Poes naar binnen.

'Ik zal me even voorstellen,' zei hij. 'Ik ben Jonkheer Leegh van Hooft, en ik ben de opper-lakei van de markies van Muizenis. U kent de markies, toch?'

'Zeker,' knikte Tom Poes. 'Ik heb ooit zijn schat teruggevonden toen die door reuzen was gestolen. Gaat alles goed met hem?' vroeg hij, plotseling ongerust. 'Kan ik iets voor hem doen? Zeg trouwens maar 'je' hoor. Ik ben maar gewoon Tom Poes.'

'Ja, u kunt zeker wat voor hem doen. De markies is verdwenen! In de lucht opgelost! We hebben het hele kasteel doorzocht, van de torenkamers tot aan de kelders. En het park ook, achter iedere boom of struik, maar we vonden niets. Hij is al drie dagen zoek!'

'Hm! Dat klinkt alsof er iets ergs is gebeurd,' zei Tom Poes. 'Misschien is de markies wel ontvoerd! Ik zal meteen op onderzoek uitgaan.'

'Wat fijn,' zei de man, 'ik hoopte al dat u dat zou zeggen.'

'Geen probleem!' zei Tom Poes. 'En geen zorgen, ik zal hem vast snel terugvinden.'

De bezoeker stond op, bedankte Tom Poes nogmaals en na een beleefde buiging vertrok hij.

Hm, dacht Tom Poes, bij zichzelf. Ik heb nou wel gezegd dat ik onderzoek ga doen, maar waar moet ik eigenlijk beginnen? Eigenlijk zou ik in het kasteel van de markies willen zoeken naar aanwijzingen: voetafdrukken, of sporen van een vechtpartij of zoiets. Ik had aan die lakei moeten vragen of ik mee kon rijden.

Toen schrok hij ineens van een harde knal vlakbij zijn voordeur. De deur ging open, en er dreef een stinkende blauwe rookwolk naar binnen.

